

jeg ikke yderligere kommentarer ud over de ovenfor anførte, samt hvad der er indeholdt i min besvarelse af udvalgets spørgsmål 7.

Landbrugsorganisationernes forslag om, at der etableres en lovhjemmel til at oprette et særligt »landbrugets apotek«, er begrundet i ønsket om at opnå en reduktion af priserne på veterinærmedicin.

Etableringen af et særligt distributionssystem for veterinære lægemidler vil formentlig virke fordyrende på det almindelige distributionssystem og dermed føre til en forhøjelse af priserne på de humane lægemidler. Omsætningen af veterinære lægemidler (i 1983 ca. 160 mill. kr.) bidrager positivt til dækning af apotekernes faste omkostninger, og apotekerne vil næppe gennem en omkostningsreduktion fuldt ud kunne kompensere for den mindre indtjening. Hvis apotekerne – som forudsat i landbrugsorganisationernes forslag – fortsat skal kunne levere de veterinære lægemidler, som et »landbrugets apotek« ikke måtte ønske at distribuere (f.eks. sjældent solgte produkter og præparater i små pakninger i akutte situationer), vil det betyde forøgede omkostninger pr. solgt pakning for apotekerne og dermed – alt andet lige – indebære yderligere prisforhøjelser på de apoteksforbeholdte lægemidler. Den besparelse, der eventuelt vil kunne opnås for landbruget ved etableringen af et »landbrugets apotek«, vil således modsvares af merudgifter for forbrugerne af lægemidler til humant brug. Hertil kommer, at distributionen af veterinære lægemidler udgør et væsentligt omsætningsgrundlag for mange landapoteker. Fjernes denne omsætning fra disse apoteker, må det forventes, at det nogle steder i landet kan blive vanskeligt at bevare det lokale apotek.

Jeg kan derfor ikke støtte landbrugsorganisationernes forslag om i loven at tilvejebringe en hjemmel for at etablere et særligt »landbrugets apotek«.

Ad bilag 32

Kommunalforeningernes Samarbejdsorganisation har i skrivelse af 13. april 1984 (udvalgets bilag 32) på vegne af sygehusapotekspersonalets forhandlingsberettigede personaleorganisationer fremført nogle synspunkter omkring L 109.

Jeg skal hertil bemærke, at jeg vil være indstillet på i sager om tilladelse til at oprette og nedlægge sygehusapoteksenheder i København og Frederiksberg kommuner at indhente en udtalelse fra samarbejdsorganisationen.

Til samarbejdsorganisationens utilfredshed med, at reglen om sygehusapotekernes ret til at levere lægemidler til sygehusets faste personale ikke videreføres, kan jeg oplyse, at der i bemærkningerne til det af den tidligere indenrigsminister fremsatte lovforslag (L 100, 1981-82, 2. samling) var anført følgende: »Reglen om sygehusapotekernes ret til at levere lægemidler m.v. til sygehusets faste personale foreslås ikke opretholdt, og man finder, at sådanne leveringer bør afvikles ved fornyelse af personaleoverenskomsterne.« I L 109 er på side 37 anført: »Den gældende regel om sygehusapotekernes ret til at levere lægemidler m.v. til sygehusets faste personale foreslås ikke videreført.«

Jeg mener, at dette spørgsmål må behandles og afgøres af sygehusejerne.

De øvrige henvendelser giver mig ikke anledning til kommentarer.

Med venlig hilsen

BRITTA SCHALL HOLBERG

/ Ebba Lund